

5

2026

ROČNÍK VI



# Místenka

ČASOPIS FARNOSTI MÍSTEK

ROZHOVORY | AKTUALITY | REPORTÁŽE | AKTIVITY FARNOSTI | FOTKY

## Milí farníci,

zdravím vás v květnu, v měsíci tradičně zasvěcenému Panně Marii. I proto bych se s vámi rád podělil o jedno malé setkání s Pannou Marií. Pro mě to byla zkušenost víry a oživení důvěry v Boží prozřetelnost.

Stalo se to letos 1. května. Byl jsem právě někde v polovině pěší pouti z Lisabonu do Fatimy. Putoval jsem se skupinou přátel. V tomto dni bylo cílem malé město Santarém. Jako vždy jsme spoléhali, že nocleh najdeme, případně máme spacáky a umíme spát i venku. Jenže vše bylo trochu jinak. Foukal studený vítr, v noci mělo pršet, zásoby jídla se menšily a některé trápily nepěkné puchýře. Dost důvodů, proč se nám ten den pod širák fakt nechtělo. Navíc jsme zjistili, že město Santarém pořádá pouliční slavnosti a všechna ubytování jsou vyprodaná.

Začali jsme se modlit, prosili o přímluvu Pannu Marii. Později jsme si mezi sebou prozradili, že jsme každý přidali ještě stělné modlitby ke svým svatým patronům a oblíbencům, také jsme oslovili portugalského rodáka sv. Antonína z Padovy nebo patrona zoufalých situací a šťastné hodinky smrti sv. Josefa. Tak moc jsme chtěli teplo a sprchu.

Jenomže podle známého „Človče, přičiň se a Bůh ti pomůže“ bylo třeba jednat. Byl jsem v části skupiny „bez puchýřů“, procházeli jsme městem a hledali. Marně. Během návratu k ostatním jsme objevili v jedné postranní uličce informační centrum a v něm milou paní, která nám po mnoha neúspěšných telefonátech zajistila nocleh v domě Matky Luízy Andaluz. Nevěděli jsme, kdo to je, ale v tom okamžiku jsme brali všechno. A jak to dopadlo? Dorazili



jsme k velkým vratům ženského klášteřa Služebnic Panny Marie Fatimské. Bylo to, jako by nám na naší pouti šla Panna Maria naproti. Byla to radost, na kterou jen tak nezapomenete.

A proto bych vás chtěl po této zkušenosti povzbudit, abychom byli vytrvalí a důvěřovali našemu Bohu, který nám na naší životní cestě jde rád naproti.

**O. Kazimír**

# Obsah

Rozhovor s o. biskupem Martinem / 4 – 5

Mladší schola v místecké farnosti / 6

Z farní kroniky – 1976 / 7

30 let základní umělecké školy / 8 – 9

Farní putování do Koclířova / 10 – 11

Život ve farnosti / 12 – 13

Varhanice: Nejsou lidi! / 14 – 15

Pane, učiň mne nástrojem / 15

Vždy mě přitahovala krása a vůně / 16

Právo a povinnost přijít první / 16

Křest přijalo 12 katechumenů / 17

Rok svatého Františka / 18

Spojení lásku, nejen vírou / 19

Čtyři zastavení ve Efesu / 20 – 22

Pěší pouť Lyscamino / 22

Zapište si do diáře / 23

Koncert 18. sborové hudební díly / 23

Slavnostní otevření baziliky / 24

## Kontakty

📍 **Římskokatolická farnost Místek**  
Farní náměstí 56, 738 01 Frýdek-Místek

✉ rkf.mistek@doo.cz

🌐 farnostmistek.cz

📞 **P. Mgr. Kazimír Buba**, děkan  
+420 736 529 363

📞 **P. Ing. Vojtěch Buchta**, farní vikář  
+420 737 791 451

**P. Mgr. Jiří Filipec**, farní vikář

📍 Římskokatolická farnost Místek

## Rozhovor s biskupem Martinem Davidem

# Někdy žasnu nad hloubkou duchovního života



**U příležitosti 30 let naší diecéze jsme požádali o rozhovor o. biskupa Martina Davida.**

**Povídali jsme si nejen o naší diecézi, ale také o loňském jubilejním roce.**

***Máme za sebou Jubilejní rok 2025 s mottem Poutníci naděje. Jak se projevil v životě naší diecéze? Posunul nás někam?***

Projevil se například tím, že jsme putovali do šesti jubilejních chrámů. V nich se odehrálo šest děkanátních dnů naděje, které byly příležitostí k modlitbě, inspiraci a sdílení naděje. Měli jsme také několik Jubilejních dnů naděje pro jednotlivé skupiny. Posledním bylo v Opavě velmi zajímavé Jubileum chrámových hudebníků. Doufám, že nás posunul k větší naději.

***A jak se projevil v životě o. biskupa?***

Novým promyšlením tématu naděje. Uvědomil jsem si znovu, jak je důležité, že naděje pro nás není nějaká abstraktní teorie, ale živá osoba – Kristus. Nakonec to zpíváme v jednom hymnu během adventu: „Kristus je naše naděje, žádný nám nic neprospěje.“

***Zvědavost mi nedá: Nejděší pouť?***

Národní pouť do Říma v březnu loňského roku.

Každý z nás se v uplynulém roce vydal na pouť a stal se aspoň na chvíli poutníkem naděje. Jak jsme na tom s nadějí v každodenním životě?

Jsem přesvědčen, že jsme poutníky naděje stále i v každodenním životě. Kdybychom neměli naději, ani bychom ráno nevstali z postele. Člověk potřebu-

je naděje menší i větší, ale především potřebuje tu největší, životní naději – a tu nám dává Bůh. Bez ní se člověk snadno ztratí v nejistotě a obavách.

***Usedáte do zpovědnice jako zpovědník?***

Ano, i když to není úplně pravidelné a určitě nezpovídám tolik jako kněží ve farnostech.

***Berete to nejen jako svátost, ale i jako příležitost poznat, jak lidé žijí? Nebo inspiraci pro homilii?***

Čím jsem starší, tím více si uvědomuji velikost Božího milosrdenství, které mohu ve svátosti smíření zprostředkovávat. Pochopitelně vnímám i to, co lidé prožívají. Někdy žasnu nad hloubkou duchovního života obyčejných lidí. Ale to všechno je ve vztahu k Božímu milosrdenství druhotné.

***Bůh nám nabízí milosti a odpuštění. Jak nám jde smíření člověka s člověkem?***

Na to si musí odpovědět každý sám. Odpouštět není snadné, ale je to velmi potřebné. Často čekáme, až začne ten druhý. Evangelium nás ale vede k tomu, abychom první krok udělali sami. Nakonec právě cesta smíření byla tématem letošní postní doby i Večera smíření, který jsme prožili v opavské konkatedrále jako součást oslav 30. výročí diecéze.



***Letos si naše diecéze připomíná 30 let od svého vzniku. Je nejmladší na území České republiky. Je mladá, svěží duchem?***

Věřím, že ano. Vidím to zvláště při setkáních s mladými lidmi, rodinami i ve farnostech, kde jsou lidé ochotni převzít odpovědnost a něco budovat.

***V naší farnosti letos o Velikonocích přijalo křest dvanáct katechumenů. Pozorujete v celé diecézi větší zájem o přijetí svátosti křtu v dospělosti?***

Ročně je v diecézi pokřtěno okolo osmdesáti dospělých, což není malé číslo.

V posledních letech je přibližně stejné. Od svého jmenování diecézním biskupem se s katechumeny před Velikonocemi setkávám a musím říct, že je to pro mě vždy silný důkaz toho, jak Boží milost působí v životě lidí.

**Je to tím, že lidé hledají oporu a jistotu?**

Myslím, že člověk vždy hledá něco, co jeho život přesahuje a dává mu smysl. A mnozí objevují, že skutečnou jistotu nelze najít jen ve věcech tohoto světa, ale v Bohu.

**Když jsem mluvil s vaším předchůdcem o biskupem Františkem u příležitosti třetího výročí diecéze, požádal jsem jej o srovnání s jinou mladou diecézí... A on přišel se srovnáním s plzeňskou diecézí a řekl mi, že „podmínky severní Moravy a Slezska a západních Čech jsou velmi odlišné“ a že naše diecéze je na tom podstatně líp. Odpověděli byste dnes stejně?**

Odpověděl bych stejně v tom, že situace obou nejmladších diecézí je v mnoha směrech velmi odlišná. S tvrzením, že je na tom někdo podstatně lépe nebo hůře, bych byl spíše opatrný.

**V čem je naše diecéze jedinečná?**

Jsmo jediná diecéze v naší zemi, která má konkatedrálu. Máme nejvýše položený kostel v České republice – kapli na Radhošti. Jako jediná diecéze máme dvojjazyčné česko-polské farnosti. Máme jedinečné poutní místo Maria Hilf, obnovené po úplné devastaci za minulého režimu. Jako jediná diecéze provozujeme ekocentrum Hubert na Hukvaldech. A mohl bych pokračovat dál. Pokud by někoho zajímala další diecézní „nej“, odkázal bych ho na publikaci k 30. výročí založení diecéze, která brzy vyjde a kde jsme jich shromáždili na třicet.

**Na co jste hrdý, že se s Boží pomocí podařilo v uplynulých 30 letech vykonat?**

Mám radost z mnoha živých společenství, z práce s dětmi a mládeží, z obnovy kostelů a poutních míst – například v poslední době z Frýdku – a také z lidí, kteří jsou ochotni nezištně slou-



žit druhým. Obnova kostelů je důležitá, ale ještě důležitější je, když se obnovují lidské vztahy a vytváří společenství. Proto jsem rád, že se v Místku buduje u fary komunitní centrum, které má vytváření společenství pomáhat. Především jsem vděčný za všechny, kteří svou víru žijí poctivě a často velmi nenápadně. Jsem také vděčný za každého, kdo vnímá spoluodpovědnost za život své farnosti. V poslední době se to projevuje například ve Fondu MOST na platformě Donátor.cz, kde se mohou věřící podílet na spolufinancování mezd kněží. Děkuji všem, kteří se donátory Fondu MOST již stali. Pro každou farnost je to významná podpora.

**Kam naše diecéze míří?**

Doufám, že do Božího království.

**Je v současnosti pro naši diecézi větší problém ubývající počet kněží, nebo věřících?**

Pokud je otázka postavena takto, pak určitě úbytek věřících.

**Na jaké změny se máme připravit?**

Počet věřících i kněží se snižuje, a to se týká celé diecéze. Některé změny proto

budou nevyhnutelné. Už dnes je zřejmé, že bude potřeba větší spolupráce mezi farnostmi i větší zapojení laiků do života církve. Nemělo by nás to ale vést ke strachu. Církev během dějin prošla mnoha proměnami a vždy bylo nejdůležitější, zda lidé žijí opravdový vztah s Kristem. Možná budeme menší církví, ale to ještě neznamená slabší církví.

**Bez Božího požehnání není žádná lidské počínání. Přesto, dokážete si představit, jak bude naše diecéze vypadat za 10 let nebo v roce 2033, kdy nás čeká další Svatý rok u příležitosti jubilea 2000. výročí vykopení?**

Nevím, jak bude naše diecéze přesně vypadat po organizační stránce. Možná budeme mít méně kněží i méně farností. Ale doufám, že budeme církví, která bude více spoléhat na Boha, více spolupracovat a více vydávat svědectví víry svým životem. A pokud se nám podaří přivádět lidi ke Kristu, pak se není čeho obávat. Budoucnost církve nezávisí jen na našich plánech, ale především na tom, zda zůstaneme otevření působení Ducha svatého.



# Mladší schola v místecké farnosti

**Kdo chodíte v neděli na mši v deset, určitě jste si všimli, že od září na nich zaznívají i dětské hlásky. Zpěváčci z mladší scholy zpívají chválové písně, křesťanské písně, i „prskavky“ pod vedením Jana Štěpánka a Jarky Drozdové s velkou podporou jedné z nejzkušenějších varhanic – Hany Olkové.**

**H**onza (ředitel zdejší ZUŠ duchovní hudby) a Jarka (varhanice a sboristka) spojili své hudební zkušenosti a dali dohromady skupinku dětí od 6 do 12 let, se kterými se snaží před mší nacvičit jednu až dvě písně. Vedou to (sbor)mistrovsky, perfektně se doplňují a nevěřili byste, co se dá nacvičit s několika dětmi doslova za pár minut!

Zkoušky bývají veselé, takové „zvučkové“, protože děti se znají a někdy si raději hrají, kreslí, pobíhají a... ale nakonec to vždycky ladí a děti to (snad) baví. Věříme, že tyto malé a milé hudební vsuvky potěší nejen Pána Boha, ale i všechny věřící v kostele a vyloudí úsměv na rtech mnoha farníků.

Malé zpěvačky – tedy Marušku, Nelinku, Káťu, Jonanku a Elišku E. – hudebně táhne několik starších zkušených partáků – Ešťa, Verča, Vašek, Eliška K., Bětka,

Ondra, Metod a občas i Ondřej, Šimon, Anežka a ze Sviadnova Pepa. Na kytaru, ukulele a housle doprovází dvě matulantky – Anet a Bára (každá z nich hraje minimálně na dva hudební nástroje!). Občas zazní i trubka, xylofon a všelijaká cinkátka a ťukátka. A pokud se divíte, cože je to ta bedna, na které sedí a do ní bubnuje Ondra, tak to je hudební nástroj, nazývá se cajon, vyslovuje „kachon“ a písničkářům dodává rytmus a šmrnc.

V březnu se zpěváčci i s rodiči a s otcem děkanem setkali i na scholovém dni ve skautské klubovně ve Sviadnově, aby se všichni více poznali a pořádně si pohráli, zazpívali a hlavně – byli spolu. Team building se společným obědem a modlitbou byl moc prima a nacvičila se na něm i píseň na dubnový benefiční koncert v Lidovém domě. Schola tam vystoupila sice v malém počtu, ale v originálním hávu a s velkou parádou!

A co je na tom nejlepší? Popěvky, a hlavně slova ze scholových písní zůstávají v dětských hlavičkách, zaznívají pak i během týdne (někdy i z vany!) a vytlačují chytlavé „trendy-popěvky“ s podivnými texty. Ono to rčení „Kdo zpívá, dvakrát se modlí“ možná znamená, že má nejen dvojnásobnou váhu, ale i to, že se melodie v hlavě jaksi více uchytí, zní tam a člověk si ji často bezděčně zpívá. A děti o to častěji!

Přijďte se klidně podívat, zkusit zazpívat nebo zahrát – každou neděli od 9 hodin hned naproti kostela v 1. patře ZUŠ duchovní hudby.

Uvítáme další (nejen) zpěvuchtivé děti, ale i mládež!

V případě zájmu a pro více informací můžete psát na [jarkab@centrum.cz](mailto:jarkab@centrum.cz).

**Marcela Hajdušková**



## A jakou sílu ještě může schola dětí mít?

Přečtěte si jedno motivační hudební svědectví z naší farnosti: „Stalo se asi před osmi lety, že 6 dětí z naší farnosti chodilo do stejné první třídy na základní škole a měly v rámci třídního kola pěvecké soutěže Loutnička zazpívat nějakou píseň. Z náboženství uměly píseň s tímto textem: „Jsme děti Tvé, jsme děti království. Ve jménu Ježíš – máme vítězství. Před Boží svatostí – ďábel pryč utíká, ve světě Tvém a v lásce Tvé – je krásné žít.“ A bez nějakého domlouvání tuto píseň postupně „naservirovalo“ paní učitelce první dítě, pak druhé, třetí, čtvrté i páté...! Paní učitelka marně vyzývala k nějaké lidové písni – děti si prosadily svou. Toť evangelizace v praxi!“

## Mladší schola očima dětí

Zpíváme super písničky, které mě baví.

Dále se mi líbí, že nezpíváme jenom z textu, ale učíme se i slova.

Hezky nás vedete a zpíváme i na jiných akcích, např. Benefiční koncert.

Chodím do scholicky, protože...

... mě baví.

... můžeme si tam i popovídat.

... ráda zpívám.

... ráda vidím i ostatní.

Byla bych ráda, kdyby tam chodilo více dětí, takže rozhodně doporučuji všem dětem, co rády zpívají, se přidat. Je to tu zábava a moc se mi tu líbí.

Ptala se Eliška K.

## Z farní kroniky - 1976

- 6. 6. byla slavnost 1. svaté přijímání – 50 prvkomunikantů.
- 4. 7. byla primice P. Jiřího Ondruše, jenž byl 26. 6. v katedrále sv. Václava v Olomouci posvěcen za kněze biskupem Josefem Vranou.
- 30. 12. došlo k velikému neštěstí na dole Staříč: 43 horníků bylo výbuchem důlního plynu roztrháno nebo zasypano nebo usmrceno. Aspoň 10 jich bylo přímo z Místku, ale ani jeden neměl církevní pohřeb...
- Byla provedena generální oprava kostela sv. Jana Nepomuckého ve Sviadnově. Byla vyměněna krytina střechy – nově pokryto červeným eternitem, důkladně opraveno oplechování i věže, (...) odstraněny boční oltáře, kazatelna a kostel byl vytónován ve světlých tónech.
- Statistika: **Křty** Místek 244, Lysůvky 7, Sviadnov 4, Hodoňovice 3, Kunčičky 2, celkem 260; **oddavky** (svatby) Místek 13, celkem 13; **pohřby** Místek 66 (zaopatřených 20), Lysůvky 12 (8), Sviadnov 16 (5), Hodoňovice 8 (2), Kunčičky 11 (2), celkem 113 (37). **Vyučování náboženství** ve školním roce 1976/1977 Místek 81 žáků (škola Fučíkova 17, Na Rivieře 10, Pionýrů 13, Palackého 5, Kolaříkova 19, Hodoňovice 7, Kunčičky 5, Sviadnov 5; na Lysůvkách škola uzavřena).



# 30 let

## Základní umělecké školy duchovní hudby ve Frýdku-Místku

**Když se řekne základní umělecká škola, mnozí si představí první tóny na klavír, housle nebo flétnu, nervozitu před přehrávkou, radost z prvního vystoupení i dlouhou cestu k poctivému řemeslu. V případě Základní umělecké školy duchovní hudby Frýdek-Místek k tomu ale od samého počátku patří ještě jeden důležitý rozměr: vědomí, že hudba není jen výkon, ale také služba, modlitba a způsob, jak vytvářet společenství.**

**N**aše škola byla založena v roce 1994 a vyučovat se v ní začalo v září roku 1995. Vznikla s jedinečnou vizí: vychovávat mladé hudebníky a zpěváky pro potřeby chrámových kůrů ve Frýdku-Místku a okolí a současně navázat na bohatou hudební tradici našeho regionu. U zrodu školy stál její první ředitel Josef Vojvodík. Zřizovatelem bylo nejprve Arcibiskupství olomoucké, po vzniku Biskupství ostravsko-opavského přešly zřizovatelské pravomoci na toto biskupství. Dnes je škola školskou právníckou osobou zapsanou v rejstříku škol a školských zařízení a zůstává jedinou církevní školou svého druhu na Moravě a ve Slezsku.

výuky i vybavení. Podstata ale zůstává stejná. Chceme dětem a mladým lidem předávat kvalitní hudební vzdělání, vést je k odpovědnosti, tvořivosti a citlivosti a zároveň je učit, že hudba má své přirozené místo také v liturgii a životě farností.

Škola poskytuje vzdělávání v hudebním oboru. Dnes nabízíme výuku hry na zobcovou a příčnou flétnu, lesní roh, trubku, klarinet, saxofon, klavír, varhany, kytaru, housle, violoncello a také sólový zpěv. Součástí vzdělávání je hudební nauka, komorní hra a komorní či sborový zpěv. Specifickým rysem školy je výuka liturgiky a liturgického zpěvu, která pomáhá zvláště varhaníkům, zpěvákům i dalším žákům chápat hudbu v prostoru bohoslužby nejen technicky, ale i duchovně a liturgicky.

Od dalšího školního roku bychom rádi nabídku opět rozšířili. Připravujeme nové studijní zaměření Hra na baskytaru a také nový kolektivní předmět Schola. Právě scholy jsou v mnoha farnostech živým místem setkávání dětí, mládeže i dospělých. Chceme proto žákům nabídnout prostor, kde se budou učit společnému zpěvu, naslouchání, doprovodu, službě při liturgii i radosti ze společné hudby.

Často dostáváme otázku, čím se naše škola liší od ostatních základních uměleckých škol. Základ je stejný: poskytujeme standardní základní umělecké vzdělávání, žáci procházejí přípravným studiem, I. a II. stupněm základního studia, vystupují, skládají zkoušky a rozvíjejí své hudební dovednosti. Rozdíl je především v duchovním ukotvení školy.

Nechceme vychovávat pouze budoucí profesionální hudebníky, i když někteří z žáků se jimi opravdu stanou.

Stejně důležité je pro nás vychovávat lidi, kteří budou mít k hudbě celoživotní vztah, budou schopni obohacovat farnosti, rodiny, kulturní život města i místa, kam je život zavede.

Velkou radost nám dělá, že naši žáci se pravidelně zapojují do hudebního doprovodu bohoslužeb v okolních farnostech. Škola dlouhodobě spolupracuje s farnostmi Místek a Frýdek, s Kulturou FM, Muzeem Beskyd, dobrovolnickým centrem ADRA, spolkem Musica Templi a dalšími základními uměleckými školami. Každoročně se podílíme na adventních koncertech, vystupujeme při Noci kostelů, účastníme se festivalu ZUŠ Open a připravujeme také vystoupení pro seniory. V posledních letech se naši žáci a pedagogové zapojují rovněž do benefičních projektů, protože hudba může nejen potěšit, ale také konkrétně pomoci.

Třicáté výročí školy jsme si nepřipomínali jen jednou akcí. Už první adventní neděli se v kostele svatých Jana a Pavla ve Frýdku-Místku konala slavnostní mše svatá s poděkováním za 30 let od založení školy. O této události vznikla také reportáž TV Noe. V únoru jsme pak měli možnost představit školu širší veřejnosti v pořadu Barvínek na Radiu Proglas, kde zaznělo povídání o vzniku školy, o jejím poslání i o tom, proč má duchovní hudba své místo i v dnešních dobách.

Vyvrcholením oslav byl slavnostní koncert k 30. výročí školy, který se uskutečnil ve čtvrtek 21. května 2026 v kostele sv. Jana a Pavla ve Frýdku-Místku. Na koncertě vystoupili žáci a pedagogové školy, bývalí absolventi a přátelé školy. Program připomněl šíři toho, co se ve škole vyučuje: od sólových vystoupení přes komorní hudbu až po zpěv a duchovní repertoár. Nebyl to jen koncert bilancující minulost, ale především poděkování všem, kdo školu po tři desetiletí tvořili a tvoří: zakla-

datelům, zřizovateli, farnosti, pedagogům, žákům, rodičům, absolventům a přátelům školy.

Když se ohlížíme zpět, nejsou pro nás nejdůležitější pouze soutěžní ocenění, i když i těch si velmi vážíme. Za největší plody školy považujeme absolventy, kteří dál hrají, zpívají, učí, vedou scholy, doprovázejí bohoslužby, zapojují se do života farností nebo prostě nesou krásu hudby do svých rodin a společenství. Právě v tom vidíme naplnění původní myšlenky školy.

Třicet let je důvodem k vděčnosti. Zároveň je to výzva pokračovat dál. Chceme být školou otevřenou, odbornou, přátelskou a zakotvenou v hodnotách, ze kterých vznikla. Školou, kde se děti učí nejen správně zahrát tón, ale také naslouchat, spolupracovat, překonávat překážky a objevovat krásu. Neboť dobrá hudba se nerodí jen z not. Rodí se z trpělivosti, vztahů, pokory a radosti.

**Jan Štěpánek**





# Farní putování do Koclířova a Neratova

**Během třetího dubnového víkendu jsme se spolu s 80 poutníky z Místku, Frýdku a okolí vydali na poutní zájezd do východních Čech.**

**N**aše první kroky vedly do Koclířova u Svitav, který je znám jako Českomoravská Fatima. Historie tohoto místa je však starší. Již v první polovině 19. století obdržel místní děkan Kukla ostatky svaté Filomeny od Jana Maria Vianneye a začal zde šířit úctu k této malé velké světici, která je mimo jiné také patronkou společenství Živého růžence. Po založení Bratrstva sv. Filomeny se Koclířov stal významným poutním místem, byl zde postaven poutní dům a jeho správa svěřena redemptoristům.

Po 2. světové válce byli redemptoristé vyhnáni. V roce 1948 se poutní dům stal klášterem, kde byly internovány Školské sestry sv. Františka a úcta ke sv. Filoméně byla násilně potlačena. Po sametové revoluci se místa, které bylo určeno k demolici, ujal Fatimský apoštolát a otec Pavel Dokládál a s pomocí mnoha dobrovolníků vybudovali opět živé poutní místo. V roce 2022 zde byla postavena přesná kopie fatimské kaple Zjevení – Capelinha, která je jednou z pouhých sedmi replik na celém světě a slouží jako regionální centrum pro 13 zemí střední a východní Evropy.

V Koclířově jsme se zúčastnili dopolední adorace vedené otcem Dokládalem a poté jsme slavili mši svatou. Po obědě jsme se vydali na prohlídku farního kostela sv. Jakuba a sv. Filomeny, následně nás celým poutním areálem provedla Hana Frančáková, prezidentka Fatimského apoštolátu v ČR. Mnozí



z nás neodolali lákavé nabídce klášterní cukrárny a posilněnými výbornými zákusky jsme se připojili k modlitbě růžence. Poté jsme strávili příjemné chvílky povídáním a sdílením u tzv. rozlučkového „welcome drinku“, který si pro nás připravil o. Dokládál. Dalším milým momentem bylo také představení Františkánského poutníčku, který si pro nás připravili naši františkánští terciáři, neboť jak jsme zjistili, i v Koclířově jsou stopy sv. Františka přítomny.

Druhý den po snídani jsme se vydali do Neratova v Orlických horách, dalšího poutního místa s pohnutým osudem. Barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie z 18. století byl 10. května 1945 zasažen protitankovou střelou, kterou vypálil voják Rudé armády z rozmaru. Požárem byla zničena především střecha. V důsledku poválečného odsunu obyvatel kostel chátral, a když se koncem 50. let zřítily promáčené klenby, byl určen k demolici. K té díky nedostatku financí nikdy nedošlo. Ještě za totality si toto místo zamiloval otec Suchár a po revoluci se pustil s mnoha nadšenci do obnovy. Založil také Sdružení Neratov – společenství lidí s postižením, čímž do této horské vesničky vrátil život. Díky velkému úsilí všech se dnes stal kostel působivou dominantou s unikátní skleněnou střechou. A nejen to. Sdružení zde také provozuje penzion s restaurací, pivovar, zahradnictví, obchod a několik chráněných dílen.

V Neratově jsme prožili nedělní mši svatou spolu s místními, kteří nás mile přijali. Po prohlídce jsme se vydali na výborný oběd, při kterém jsme společně oslavili 70. narozeniny jedné poutnice.

Na zpáteční cestě jsme se zastavili na Hoře Matky Boží v Králíkách. Klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie byl po staletí významným místem, kam lidé putovali k milostnému obrazu Panny Marie Sněžné zhotovenému podle originálu z římského kostela Santa Maria Maggiore. Za minulého režimu toto místo sloužilo jako internační tábor pro kněze a později řeholnice, kteří zde měli opravdu náročný život. Zchátralý areál se podařilo opravit díky kongregaci redemptoristů, místním obyvatelům a dalším dárcům a dnes je opět krásným a důstojným poutním místem.

V Králíkách jsme si prohlédli kostel a také ambity kláštera a kryptu. Vrcholem bylo, když jsme s malou skupinkou obje-



vili ostatky sv. Františka nenápadně vystavené mezi dalšími liturgickými předměty a společně jsme se pomodlili a zazpívali Františkovu píseň „Učiň mě, Pane, nástrojem“.

Všechna tři námi navštívená místa mají něco společného. Jednak jsou spojena s úctou k naší nebeské Matce a také jsou svědky toho, že u Boha není opravdu nic nemožné. Pokud máme vůli a nabídneme Mu své lidské síly, On koná zázraky!

Závěrem chci poděkovat Janě Kohutové za úžasnou organizaci a o. Jiřímu za skvělý duchovní doprovod.

**Jana Konečná**





**Tříkrálový průvod** – Na podporu charitativní sbírky prošel městem v sobotu 3. ledna Tříkrálový průvod.



**Žehnání svící** - Svátek Uvedení Páně do chrámu 2. února



Bílá sobota 4. dubna – Kristovo světlo, tělo a krev.



**Růže pro Františka** - U příležitosti Roku sv. Františka se konala 8. května akce Růže pro Františka, na které se podíleli Farní společenství Zelinkovic a Lysůvek, Terciáři sv. Františka Frýdek-Místek, Farnost Místek a Příroděnka. V rámci akce účastníci vysadili růže kolem kříže.

# Varhanice: Nejsou lidi! Začala jsem hrát na základce

**Vše začalo Velkým třeskem... Bylo krásné letní sváteční poledne, vlastně spíše odpoledne se zpožděným obědem, k němuž se po nedělních bohoslužbách dopracovala naše šestičlenná rodina. Dveře dokořán, na stole polévka a do toho překvapivé zvolání: „Pozdrav Pán Bůh, vaše holka hraje na klavír, bude varhaničit! Nejsou lidi!“**

Otec Cyril Vrbík se svým typickým širokým úsměvem v bodré tváři oznámil novinu rodině. A v tom ze stropu našeho starého domku pod Štandlem spadl mezi talíře kus omítky ze stropu. Rána z čistého nebe! „Cože, já???“ zeptala jsem se udiveně. Podobně navštívil oblíbený kaplan ještě další dvě rodiny, takže jsme začaly oťukávat hru na varhany společně. Bylo to počátkem 70. let, chodila jsem do 8. třídy a učila jsem se hrát na varhany se spolužačkou Maruškou Wolnou a o dva roky mladší Maruškou Hlisenkovskou, která se později tomuto nástroji upsala profesně a po konzervatoři studovala varhany na AMU v Praze.

Když se zpětně ohlédnu na to, co stálo za tím, že jsem se oddala muzice, musím neochotně přiznat, že moje přirozená lenost... Když totiž maminka položila sestře a mně otázku, kdo chce umývat nádobí, hlídat mladší bráchy nebo cvičit na klavír, třetí varianta byla pro mě nejpohodlnější, a proto vždy mou volbou.

Jsem už místecký pamětník, ale věřím, že si ještě ti starší z nás pamatují fantastické improvizace zdejšího regenschoriho Emila Burejsy, posledního žáka Leoše Janáčka. Jeho slavnostní dohry, nápadité doprovody písní či slavná Te Deum, kdy jsme se v přeplněném kostele za mohutné podpory varhan překřikovali, kdo silněji a hlasitěji vyzpívá Bohu svou chválu, to byly nezapomenutelné chvíle.

A do takové kvality jsme byly vrženy my holky, nedochůdčata... a nebylo možné couvnout, protože ze dne na den neměl kdo přes týden hrát. S varhanami jsme neměly vůbec žádné zkušenosti, jen rozložení černých a bílých kláves bylo stejné jako u klavíru, jenže navíc přibýly pedály. Ale i styl hry byl jiný. Naštěstí se nás ujali starší „pomocníci“ varhaníci, především Oldřich Jež, který nám obětavě přepisoval téměř všechny písně do té nejjednodušší formy.

Počátky praxe byly kruté, cvičit se mohlo pouze v kostelíku Všech svatých, který sloužil jako pohřební kaple, nebožtík odpočíval v rakvi pod kůrem a my jen doufali, že spí spánkem pokoje, a to věčným, přesto každé vrznutí v nás vyvolávalo děs s hrůzou, nepřibližuje-li se duch! Takže bylo „bezpečnější“ nakreslit si pedály na papír a občas cvičit doma u klavíru nasucho. Nebyla to žádná sláva.

Vzpomínám možná na „svou“ první mši u sv. Jakuba, tehdy se ještě sloužilo zády k lidu. Začala jsem hrát píseň k obětování

a o. děkan Nerychel (před kterým jsem měla velký respekt), vpředu u oltáře, jak se mi zdálo, nakvašeně zvolal „Už dost!“ Okamžitě jsem odtrhla ruce od manuálu a sloku nedohrála, lid nedozpíval. Možná se jen hlasitě modlil prefaci, možná v latině, možná chtěl přehlušit zpěv lidu. Nevím, vyčíněno jsem nedostala, respekt zůstal...

Nejen my varhanice, ale také ministranti jsme se těšili na nedělní hru na vesnicích s o. Cyrilem Vrbíkem (v Místku sloužil v letech 1969 až 1976). Bylo to dobrodružné, vždy jsme s ním jezdili polňačkami a on nám, odvážný hrdina, svěřoval do rukou nejen volant svého trabantu, ale i osud posádky... Byly to divoké jízdy, a to nám bylo hluboko pod 18!

Čas plynul, my jsme už hrály náročnější doprovody i preludia. Mezníkem pro mě bylo suché konstatování rezervovaného mistra Burejsy, když jednou, střídaje mě u hracího pultu po ranní mši, slyšel mou hru, ani okem nezavdil o mou osobu, ale jen tak přes zuby lakonicky precedil slovo „můžeš!“. Ještě půl hodiny „po“ se mi třásl ruce. Další hudební zkušenosti jsme sbíraly také jako nejmladší členky chrámového sboru pod laskavým vedením Ing. Jaroše, kdy Maruška Wolná později sbor doprovázela.

V průběhu střední školy a později jsem měla na starosti místeckou scholu, která byla nejen místem umírněného zbožného „bigbitu“ doprovázeného na klasické varhany, ale především místem setkávání a vzájemné podpory ve víře. Slunce ať svítí, kde jsi ty! A protože jsme byli vesměs zpěvní, zkoušeli jsme s úspěchem taky jednoduchou čtyřhlasou klasiku. Ale tyto počiny již byly ovlivněny také mým dlouhodobým členstvím a aktivitou v Ženském sboru Martinů. Hudba byla a je moje vášeň, a tak jsem se na přelomu 70. a 80. let rozhodla při studiu huťariny v Ostravě zdokonalovat i ve hře na klavír na Lidové konzervatoři. Byla tam spousta užitečné teorie a podnětů, nádherných studijních materiálů... jen ta profesorka klavíru se podivovala, proč mám tendenci vše vázat – netušila, že tento „nešvar“ mám z tutlané hry na varhany...

Počátkem 90. let jsem se chopila osiřelého žezla sbormistra v Místeckém chrámovém sboru. Byla to doba přelomová, počet pěvců nižší, a tak jsme začali spolupracovat s Frýdeckým chrámovým sborem a společně s Josefem Žiškou toto spojení těleso vedli. Mohli jsme si dovolit náročnější repertoár... Super, jen ty naše rodiny hladověly, protože o svátcích jsme

museli spravedlivě zpívat tu i onde, tedy na dvou mších. Náročná, ale krásná. Takže v předstihu současných snah jsme obě farnosti s nadšením a láskou propojovali.

No a pak někdy v roce 1994 jsme k vánočnímu zpívání přizvali členy skomírajícího mužského sboru Smetana. Těm se společně zpívání s ženskými hlasy líbilo a do roka už byl Smetana oficiálně sbor smíšený a díky nám několika „chrámákům“ se jeho repertoár výrazně zaměřil také na díla duchovní. Stát 30 let v čele sboru, který už v roce 1910 založil skladatel a místecký regenschori F. Kolařík byla pro mne nádherná, čest i závazek.

Potvrzuji, že velmi záleží na tom, koho v životě potkáte, jaké máte vzory. Mezi jinými s úctou vzpomínám na obětavou, neúnavnou Jirku Magnuskovou. Za totality, kdy se všechno šmírovalo, hledala cestičky, jak víru předávat a růst v ní. Pro mou generaci i mladší dělala doslova nemožné: vedla katolické skautky, připravovala duchovní programy, na „stará kolena“ brala soukromé hodiny varhan, jen aby měla status varhaníka a mohla ve škole vést děti blíže k Bohu, měla kontakty na „podzemní církev“, z popela vzkřísila Katolický lidový dům, byla vzdělaná a sečtělá. Byla zasažena charismatem Prostáčka z Assisi a naše skupinka přátel se spolu s ní stala Františkánskými terciáři. No, a jako světští řeholníci jsme měli povinnost „sloužit a pomáhat“ v církvi. Pane, učiň mě svým nástrojem! Ještě, že „Pánbůh“ věděl o mém sklonu k lenosti a nedal mi talent na úklid, ale podstrčil mi klávesy... A tak i má „drahá polovička“ se občas připojí a svým profesionálním barytonem – k mé radosti – doplní mé muzicírování a přispějeme tak k liturgii společně.

A chci vyzdvihnout také šťastná a požehnaná rozhodnutí o. děkana Josefa Maňáka: zřízení ZUŠ duchovní hudby v Místku, která v průběhu 30 let odchovala spoustu skvělých absolventů, a ustavení funkce profesionálního regenschoriho v osobě vystudovaného varhaníka a sbormistra Jana Strakoše. Mladý, plný síly a nápadů. Navázal na tradici sborového zpívání ve farnosti a chrámový sbor Cantores Domini přivedl do nové podoby, kterou známe již 20 let. Málókde



se mohou pyšnit takovou kvalitou hudby na kůru... Je moc dobře, že nejen varhaníci, ale všechna hudbymilovná tělesa se vzájemně podporují a spolupracují.

Snad si jako varhaník nejstarší věkem i praxí mohu dovolit apel na ty, kteří přijdou, nebo by měli přijít... Všichni mladí klavíristé i ostatní muzikanti: Nezakopejte svou hřivnu, ale rozmnožte ji! Církev vás potřebuje! Necvičte jen „do šuplíku“. Vyzkoušejte i královský nástroj varhany, zkuste komorní a souborovou hru, přihlaste se do nějakého farního ansámblu, zpívejte! Je to povznášející a smysluplné poslání na celý život. Obohacuje a naplňuje. Rozdávajte radost. Hudba je opravdu Boží dar! Díky za něj!

**Hana Olková**

## Pane, učiň mne nástrojem svého pokoje!

V Den modliteb za jednotu křesťanů 25. ledna 1986 vyzval svatý otec Jan Pavel II. k pouti do Assisi za mír a pokoj ve světě nejen všechny křesťany, ale i příslušníky ostatních světových náboženství. Mír je jednou z nejosudovějších nutností dnešního světa, jestliže lidstvo chce zachránit život na této planetě Zemi. Mír je hodnota náboženská — Tvůrcem pokoje je Bůh. Aby nastal ve světě pravý mír, musí se napřed v každém z nás ujmout vlády, jak to sv. Otec nazývá „civilizace lásky“. Nejdůležitější věcí k tomu je smíření. Smíření s Bohem, s bližními, mezi národy.

A tak došlo v Assisi 27. října 1986 k události, která neměla precedens v historii světa. Na pozvání Jana Pavla II. představitelé všech světových náboženství – křesťané, buddhisté, mohamedáni, hinduisté, šintoisté, sikhové, tradiční Indiáni i s dýmkou míru, vyznaváči Zarathrestry, židé i anglikáni, luteráni i pravoslavní – prosili o mír a pokoj ve světě.

Svatý Otec děkoval všem, kteří přijali jeho pozvání, a znovu jim zdůraznil: „... mír je hodnota, kterou nelze řešit politicky ani ekonomicky. Vidíme to v dnešní

době, kdy lidská snažení jsou v tomto směru málo účinná; je třeba přistoupit k úpěnlivé modlitbě k Bytosti, která je Otcem všech a kterou nazýváme Bohem. A tuto modlitbu budeme všichni doprovázet tím, co naše náboženské tradice s modlitbou spojují: rozjímáním, poutí, postem a pokáním. A při závěrečném shromáždění pak všichni sjednotíme hlas v prosbě o pokoj a spravedlnost pro tento svět!“

(z farní kroniky)

# Květinářka: Vždy mě přitahovala krása a vůně květin

**Vyučila jsem se aranžérkou, ale krása a vůně květin mě vždycky přitahovaly. Měla jsem ráda jejich jemnost i schopnost vyjádřit city beze slov.**

**J**ednoho dne jsem byla oslovena, zda bych chtěla prodávat květiny v butiku. Nabídku jsem s radostí přijala. A tím začala moje dlouhá cesta ke květinám. Postupně jsem se naučila floristickým dovednostem v jednom květinářství, kde jsem nakonec zůstala celých 20 let. Každá kytice, kterou jsem vytvořila, měla svůj vlastní příběh.

Dnes jsem už v důchodu, ale květiny mě stále provázejí a svou praxi nyní využívám ke květinové výzdobě kostela. Mám radost, že jsem opět našla krásu květin a mohu ji spojit s láskou Boží.

*Vladimíra Zbránková*

# Kostelník: Právo a povinnost přijít do chrámu první

**Co mi dává kostelnická služba? Když se někdo takto zeptá, a nebývá to naštěstí právě často, nabízí se jednoduchá odpověď, která je částečně už v otázce: „Je to služba, služba farnosti, tedy v tomto společenství těm nejbližším z bližních. A snad také dobrý pocit, že člověk tuto službu sice nedělá nejlépe, ale za to nejlépe, jak umí.“**

**S**voji současnou kostelnickou službu jsem začínal za o. děkana Josefa Maňáka, tedy ještě v době předcovidové. Této službě předcházelo kostelníčení porevoluční, tedy počátkem 90. let minulého století, kdy ve farnosti bylo kostelníků asi deset. Porevolučnímu kostelníčení předcházelo poměrně dlouhé období mého ministrování v dobách dávno minulých, tedy v době povinné školní docházky a v gymnaziálním období. Pro pamětníky uvádím, že to bylo období, kdy ve farnosti působil o. Nerychel a později o. Vdoleček. Tolik k mé „kostelní“ praxi.

**Co mi dává kostelnická služba?** Právo (a povinnost) přijít do chrámu první, otevřít a právo (a povinnost) odejít z Božího domu jako poslední a uzavřít

ho. Čili prodlévat v přítomnosti Boží déle než „řadový“ farník. Nicméně někdo by mohl namítnout, že toto prodlévání se více podobá v biblickém příběhu o Ježíši, Martě a Marii onomu postoji Marty starající se o „zázemí“ než postoji Marie, která si sedla k Ježíšovým nohám a naslouchala mu, a dotyčný bude mít asi pravdu. Ale jen částečnou! Kostelník zajišťuje toto zázemí, přijímá roli Marty, aby všichni v kostele během mše svaté se mohli plně soustředit na roli Marie – aby byli skutečně přítomni nejsvětější oběti a mohli nerušeně naslouchat Božímu slovu. Kostelník si může chvíle ztišení, soustředění a zamyšlení se nad všemi dary, které při mši svaté dostal, prodloužit v době, kdy už všichni z kostela odešli. Má totiž klíče a nikdo ho z chrámu „nevyhodí“...



**Co mi dává kostelnická služba?** Také uvědomění si obsahu známého rčení, že „tady je práce jak na kostele“. Svě o tom ví všichni, kdo se jakkoliv podílejí. Ti, kdo se starají o úklid, výzdobu kostela i drobné opravy, farní technik, zahradníci, ministranti, lektoři, akolyté, zpěváci ve schole a sboru, varhaníci a všichni, kteří zajišťují jiné akce, které se v našem kostele konají (například koncerty). A ve výčtu nelze zapomenout ani na ty, jejichž podporou je modlitba.

*Pavel Tatran*

# Na Bílou sobotu přijalo křest 12 katechumenů

*„Po přijetí křtu se necítím sám“*

**Letos o Velikonocích na Bílou sobotu přijalo křest 12 katechumenů, kteří rozšířili naši farní rodinu. Byli mezi nimi Lenka Klusková a její syn Denis, který ministruje, zpívá a hraje na varhany. Zeptal jsem se jich, jaká byla jejich cesta k Bohu.**

**Co předcházelo tomu, že jste se rozhodli přijmout křest?**

**Denis:** Moje babička chodí do kostela a má kamarádi taky. Jeden z nich mě ostatně přivedl k víře a ke křtu.

**Lenka:** Od malička jsem chodila s babičkou do kostela. I když jsem nebyla pokřtěná, víra byla vždy přirozenou součástí mého života. Nesla jsem ji v sobě tiše, v hodnotách, v pokoře, v tom, jak jsem vnímala svět i lidi kolem sebe. Jen se na mě za tehdy nezvyklých rodinných okolností jednoduše zapomnělo se křtem. Nikdy jsem ale neměla pocit, že bych byla Bohu vzdálená. Víra ve mně byla od dětství zakořeněná, i bez té „oficiální“ stránky. A možná právě proto pro mě křest nebyl náhlým obratem, ale spíš dokončením cesty, kterou jsem v sobě nesla už dávno.

**Kdo vás přivedl ke křtu?**

**Lenka:** Můj třináctiletý syn Denis. Jednoho dne za mnou úplně spontánně přišel a řekl: „Maminko, chci chodit do náboženství a chci se nechat pokřtít.“ Bylo to nesmírně silné. Dítě někdy otevře člověku srdce způsobem, který neumí nikdo jiný.

Se synem jsme navíc od úplného začátku sami dva. A to ve mně probudilo pocit, že křest může být jedním z dalších hlubokých pout, že si touto cestu projdeme vědomě, dobrovolně a společně. Ne jako povinnost, ale jako rozhodnutí vycházející ze srdce. Právě tehdy jsem si uvědomila, že i já chci svoji víru dotáhnout do její plnosti a přijmout křest. Bylo to velmi osobní, hluboké a krásné rozhodnutí.

**Co je pro vás jiné, než jste poznali Boha a přijali křest?**

**Denis:** Po přijetí křtu se necítím sám. Mám pocit, že je stále někdo se mnou.

**Lenka:** Pro mě se vlastně nezměnilo nic v tom smyslu, že bych Boha objevila až teď. Víru jsem v sobě nesla vždycky, byla přirozenou součástí mého života, myšlení i citění. Křest pro mě ale znamená něco jiného – už to není jen moje soukromá a vnitřní záležitost. Je to vědomé a veřejné potvrzení víry, kterou jsem dlouho nosila v srdci.



**Jak se cítíte jako členové farní rodiny?**

**Lenka:** Jako člen farní rodiny cítím především hluboké spojení — nejen s lidmi kolem sebe, ale i s těmi, kteří už odešli k Pánu. Můj bratr, který mi byl velmi blízký, tragicky zahynul na následky autonehody před 25 lety. Byl pokřtěný a v momentě, kdy odešel, jsem mu v srdci řekla, že se jednou znovu setkáme. Právě proto je pro mě přijetí křtu velmi silné a osobní. Nevnímám ho jen jako obřad, ale jako otevření pravdy, víry a naděje. Jako potvrzení toho, že smrt není konec a že člověk patří do Boží rodiny nejen tady na zemi, ale i ve věčnosti. A právě v tom je pro mě velká síla, pokoj i naděje — že jednou dojde i k setkání s mým bratrem u Pána.

**Ptal se Petr Brozda.**

# Rok svatého Františka, rok mnoha příležitostí

**V** lednu 2026 vyhlásil papež Lev XIV. Rok svatého Františka. Tento rok, kdy si připomínáme 800 let od úmrtí tohoto světce, máme **příležitost k zamýšlení nad hodnotami**, které jeho život představuje: nad **pokorou, jednoduchostí a láskou k přírodě i lidem**. František z Assisi ukazuje, že skutečné bohatství nespočívá v majetku, ale ve vztazích a vnitřním pokoji. Je také příležitostí získat na mnoha místech plnomocné odpustky.

Jeho úcta k přírodě se dnes stává aktuální více než kdy dříve. Připomíná nám, že jsme součástí světa, o který musíme pečovat. Stejně tak jeho pomoc chudým a slabým vybízí k větší solidaritě a ohleduplnosti v každodenním životě.

Tento rok nás může inspirovat k malým, ale důležitým změnám – žít jednodušeji, více si všimat druhých i krásy kolem

sebe. Rok svatého Františka se tak může stát skutečně rokem mnoha příležitostí k osobnímu i společenskému růstu.

Místní bratrské společenství (MBS) Sekulárního františkánského řádu (SFR) ve Frýdku-Místku, které působí v místě již mnoho let, zažívá silné nadechnutí svého působení. Kromě pravidelných setkání terciářů a jejich příznivců, pořádá výlety či setkání s ostatními společenstvími. Po dlouhých letech vstoupilo do formace i několik zájemců o členství v III. Řádu sv. Františka.

Největším počinem MBS Frýdek-Místek v rámci tohoto roku se stalo vyhlášení celostátní akce Františkánský poutníček. Cílem této akce je přiblížit postavu sv. Františka z Assisi, poznat jeho hodnoty, které tento svět a naše životy tolik potřebují. (Další informace najdete na adrese [www.terciarifm.cz](http://www.terciarifm.cz)).

## Proč chci být terciářem sv. Františka

*Touha stát se terciářem sv. Františka nevznikla náhle. Dřív jsem ani nevěděla, že terciáři existují. Je to postupná odpověď na vnitřní hledání smyslu života, jednoduchosti a hlubšího vztahu k Bohu i lidem. František z Assisi mě oslovuje svou pokorou, radostí a opravdovostí, kterou dokázal žít i v těch nejobyčejnějších situacích. Jeho schopnost radovat se z maličkostí a žít v souladu s přírodou i lidmi je pro mě inspirací.*

*Dalším důvodem je potřeba služby nejen ve společenství, ve farnosti, ale i všude tam, kde je to nutné. Důležitá je pro mě také komunita. Žít víru sám je náročné, ale být součástí společenství lidí, kteří sdílejí podobné hodnoty, přináší sílu a povzbuzení. V neposlední řadě mě oslovuje i důraz na vnitřní pokoj a smíření. Svět je často plný napětí, konfliktů a nejistoty. Františkova spiritualita mě vede k tomu, abych nacházela pokoj ve svém nitru a poté se ho snažila přinášet i do vztahů s ostatními. Stát se terciářem sv. Františka pro mě není útek od reality, ale naopak cesta, jak ji žít pravdivěji, hlouběji a s větší láskou. Hledat hodnoty, které mají skutečný význam, a snažit se je každý den naplňovat.*

**Marie Knödllová,  
MBS SFR Frýdek-Místek**

**Kráčej  
VE STOPÁCH  
sv. Františka**

Cesta jednoduchosti, radosti a pokoje začíná otevřeným srdcem, vděčností a úctou ke stvoření.

- 1. JDI V POKOŘE**  
Buď vnitřně pokorný k lidem i k přírodě kolem sebe. Naslouchej více, než mluvíš, a uč se vidět Boha v každém setkání.
- 2. ŽIJ PROSTĚ**  
Vezmi si jen to, co skutečně potřebuješ. Odpoutej se od přebytku. Radost se rodí z jednoduchosti a svobody srdce.
- 3. BUĎ VĎEČNÝ**  
Za každý krok, setkání i drobnosti na cestě. Děkuj za slunce, déšť i ticho. Vděčnost proměňuje obyčejné chvíle v dar.
- 4. CHRÁN STVOŘENÍ**  
Nic nenechávej za sebou – jen stopy dobra. Respektuj přírodu jako dar, ne jako samozřejmost. Všiměj si krásy kolem sebe a pečuj o ni.
- 5. SDÍLEJ DOBRO**  
Úsměv, pomoc, vlnité slovo nic nestojí – a přesto mají velkou cenu. Buď světlem pro druhé, i když je den zatažený.
- 6. NAJDI ČAS NA TICHU**  
Zastav se. Odlož spěch i hluk. Naslouchej svému nitru i Bohu, který promlouvá v tichu.
- 7. KRÁČEJ S DŮVĚROU**  
Nemusíš znát celou cestu před sebou. Stačí udělat další krok. Důvěřuj, že jsi veden – i když někdy nevidíš kam.

**T ROK SV. FRANTIŠKA**  
10. LEDNA 2026 – 10. LEDNA 2027

„Kde je láska a moudrost, tam není strach.“

T.FM

# Spojeni láskou, nejen vírou

Po dvou letech se opět uskutečnil festival Boží město. Podílely se na něm všechny církve a náboženské organizace, které působí ve Frýdku-Místku. Během dvou dnů 15. a 16. května se potkali lidé, kteří se radovali a oslavovali našeho Pána.

V pátek proběhla přednáška Pavla Rause na téma Emoce v blízkém vztahu a následně večer chval. Sobotní program se vzhledem k nepříznivému počasí přesunul z parku Bedřicha Smetany do Lidového domu a kostela Všech svatých. Tam bylo díky dětem velmi živo, a to jak během rodinné hry, tak vystoupení dětské kapely Brouci.

Potkal jsem tam spoustu neznámých lidí, což byl cíl festivalu. Nejsme jedna farnost, jediná církev, ale jedno město, jehož lidé měli možnost se vidět u příležitosti festivalu Boží město. A každý – mladí i starší – na něm mohli zakusit Boží lásku, prožít radost ve společenství druhých a během chval se ponořit do Boží náruče a otevřít své srdce jen Jemu.

Pro letošní ročník organizátoři zvolili motto Spojeni láskou. Láska nás i přes různou minulost a teologickou nauku spojuje, což ukázal vysoký zájem o chvály, koncerty, ale také závěrečnou modlitbu sedmi duchovních za město Frýdek-Místek s účastí primátora.

I když festival Boží město je za námi, nezapomínejme na slova žalmu – Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh. Nebo na slova apoštola Pavla Korintským – Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.

Petr Brozda





# Čtyři zastavení v Efesu

**Pokud vás náhoda, práce nebo dovolená přivede do okolí Izmiru na pobřeží Egejského moře, najdete si trochu času a zastavte se v Efesu (Turecko). Dnes se do tohoto bývalého antického města dostanete buď z přístavu Kuşadası (má spojení i na řecký ostrov Samos), nebo pojedete po dálnici E87 z Izmiru směrem na Aydin a odbočíte na Selçuk. V létě se připravte na davy turistů. Podaří-li se vám vyhnout letním měsícům, budete mít možnost zastavit se a rozjímat nad minulostí a přítomností tohoto místa.**

**P**okud ne, pak Vám budiž útěchou, že davy turistů se jistě brzy převalí na další atrakce a zmizí směrem do Pommakule nebo Hieropolis.

## ZASTAVENÍ PRVNÍ – EFES SE SVATÝM PAVLEM

V době svatého Pavla byl Efes nejdůležitějším, největším a nejbohatším městem v Malé Asii. Obyvatelé Efesu byli pyšní na svého proslulého filosofa Herakleita a stál zde sedmý div antického světa – Artemidin chrám. Z tohoto divu dnes zůstal jen polozbořený sloup...

Ze Skutků apoštolských víme, že svatý Pavel zde působil na konci své druhé apoštolské cesty, a hlavně na své třetí cestě, kdy zde pobýval téměř tři roky (v letech 54 až 57), při návratu z této cesty si dal ještě do Miléty zavolat představené efeské církevní obce a dojemně se s nimi loučil. Popsáno to máme ve 20. kapitole Skutků apoštolů. Svatý Pavel zde velmi úspěšně působil, dokonce tak úspěšně, že vyvolal povstání stříbrotepců, kteří se živili výrobou stříbrných Artemidiných chrámečků. S rostoucím počtem křesťanů se obávali, že přijdou o svůj výdělek kvůli hrozícímu úpadku kultu bohyně Artemis.

V té době mělo město přes 250 000 obyvatel a rozkládalo se u moře na více než 350 hektarech. Dnes leží jeho vykopávky od moře téměř 5 kilometrů daleko a vykopána je jen malá část.

Turisté zejména obdivují Celsovu knihovnu. Rakouští archeologové, kteří na konci 19. století pod vedením Carla Humanna odkryli významné části města včetně knihovny, provedli to, co dnes považujeme za barbarství, průčelí knihovny bylo znovu vztyčeno a poskytuje dnes vsutku impozantní pohled. Knihovna byla ovšem postavena až v roce 110, a proto ji sv. Pavel tedy vidět nemohl. Poutník chce ovšem být na místě, kde stál a pobýval i svatý Pavel, naštěstí i tato místa byla archeology objevena.

V první řadě je to Velké divadlo (vsutku velké), jedná se o největší antické divadlo v Turecku s kapacitou až 25 000 diváků. Divadlo bylo postaveno ve 3. století před Kristem a později bylo několikrát přestavováno a rozšiřováno v římském období. Hlediště je rozděleno do tří částí horizontálními průchody a 66 řadami sedadel. Akustika divadla je i dnes pozoruhodná, šepot z jeviště je slyšet až v nejvyšších řadách.

Divadlo nesloužilo pouze k divadelním představením, ale konaly se zde také politická shromáždění, náboženské slavnosti a gladiátorské zápasy. Právě zde se odehrály ony napjaté události s místními střibrotepci, o kterých se píše ve Skutcích apoštolských.



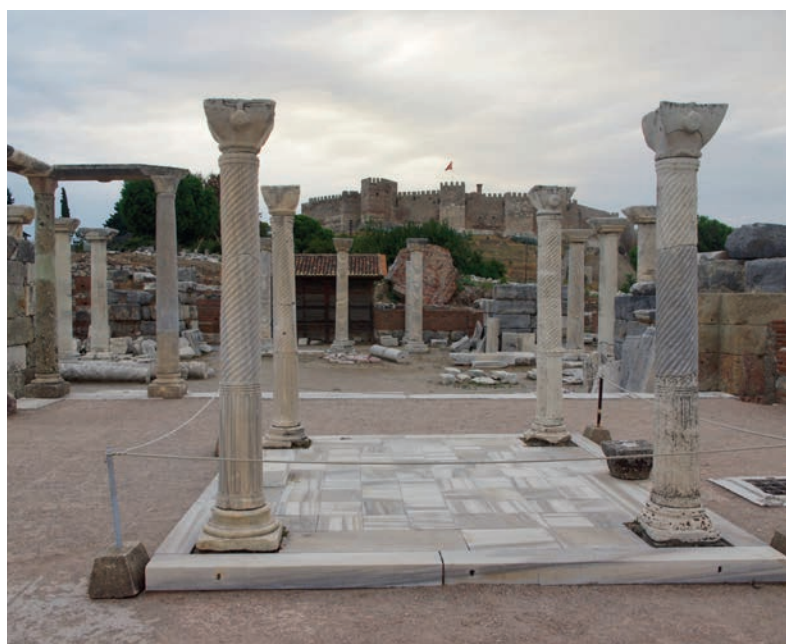
Pavel určitě byl i na tržišti – agoře. Nebyla jen tržištěm, ale politickým a obchodním centrem, kde se také učilo a diskutovalo. Ještě dnes můžeme obdivovat monumentální Mozeo-Mithridaovu bránu. Tato trojoblouková brána tvořila vstup na agoru (tržiště) a je zdobena bohatými reliéfy a nápisy. Brána je pojmenována po dvou propuštěncích – Mazeovi a Mithridatovi, kteří ji nechali postavit na vlastní náklady. Architektonicky je brána zajímavá svým propracovaným systémem výzdoby a konstrukcí, která umožňovala průchod velkému množství lidí. Dnes představuje jeden z nejlépe zachovaných příkladů římské brány v Malé Asii.

A projít se můžeme po Mramorové třídě, která byla hlavní tepnou antického Efesu. Tato 530 metrů dlouhá dlážděná cesta spojovala přístav s Velkým divadlem. Ulice byla vydlážděna mramorovými deskami a po obou stranách lemována sloupořadím, pod kterým se nacházely obchody a dílny. V noci byla ulice osvětlena olejovými lampami. Podél ulice byly vybudovány důmyslné odvodňovací kanály, které jsou funkční dodnes. Mramorová třída poskytuje návštěvníkům představu o každodenním životě v antickém městě. Nevíme, ve kterém domě v Efesu sv. Pavel bydlel, ale za návštěvu jistě stojí vykopané terasovité domy. Leží v jižním svahu u cesty Kuretů a jsou zastřešené mohutnou konstrukcí. Mezi vykopanými domy se turisté mohou pohybovat na kovovém chodníku. Jistě Vás zaujme preciznost staveb a budete obdivovat zachovalé mozaiky a fresky na zdech. Jsou tak hezké, že zapomenete na to, že jste museli zaplatit pro vstup do těchto domů další vstupné...

### ZASTAVENÍ DRUHÉ – EFES SE SVATÝM JANEM

Tradice pobytu sv. Jana v Efesu je velmi stará a velmi silná. Podle ní učedník, kterého Kristus miloval, přežil ostatní apoštoly a zemřel v Efesu v roce 100. V Efesu také bylo napsáno čtvrté evangelium a tři Janovy listy. Předpokládá se, že to bylo na konci života sv. Jana, okolo roku 90. I sv. Jeroným (+ 430) uvádí, že v Efesu je hrob sv. Jana. Nad jeho hrobem

byla postavena v 6. století za císaře Justiniána bazilika. Dokončena byla roku 565, po téměř 20 letech stavby. Po svém dokončení byla bazilika považována za jeden z nejvýznamnějších kostelů své doby, byl to jeden z největších chrámů v Byzanci. Bazilika byla ve tvaru latinského kříže a po celý středověk byla významným poutním místem. Po dobytí Selidžuky roku 1330 sloužila jako mešita do doby, kdy byla poškozována zemětřesením. Následně ji roku 1405 zcela zničila Timurova vojska. Dnes musíme od vykopávek starého Efesu urazit asi 3,5 kilometru. Ze zbytků baziliky si můžeme udělat dojem o zmizelé nádheře a výstavnosti baziliky. Bazilika byla postavena celá z cihel, ovšem sloupy byly mramorové, aby udržely váhu kopulí. Chrám měl šest kopulí a byl bohatě vymalován freskami, klenby a podlahy byly pokryty mozaikami. Z celé té nádhery zbyly jen ruiny, jen čtyři sloupy označují místo hrobu sv. Jana, miláčka Páně.



### ZASTAVENÍ TŘETÍ – EFES S PANNOU MARIÍ

Ježíš na kříži odevzdal svou matku do péče apoštola, který jako jediný z apoštolů stál pod křížem a kterého Ježíš miloval. Spolu s Marií pak sv. Jan pobýval i v Efesu. Dnes zde můžeme navštívit dvě místa, kde byla a je mariánská úcta živá.

První je chrám Panny Marie v areálu vykopávek starého Efesu. Tomuto chrámu se také říká chrám koncilu. Zde se totiž konal v roce 431 všeobecný koncil, který potvrdil úctu k Panně Marii jako k Bohorodičce (Theotokos). Máme-li věřit starým kronikářům, pak lidé po vyhlášení rozhodnutí koncilu běhali radostně po ulicích Efesu a v atmosféře, která se snad nejvíce podobá dnešním sportovním utkáním, volali: Theotokos, Theotokos.

Samotný chrám vznikl přestavbou římské haly (tržiště) postavené v 2. století. K přestavbě došlo pravděpodobně někdy na konci 4. století, jde tedy o jeden z nejstarších kostelů zasvěcených Panně Marii. Do dneška se zachovaly základy, sloupy a půdorys.

Druhým místem, dodnes živé víry, je dům Panny Marie (Meryemana), který se nachází asi 7 kilometrů od archeologického naleziště Efes na vrcholu Solymos. Podle tradice zde měla Panna Marie strávit poslední roky svého života. Místo bylo objeveno v 19. století na základě vidění německé řeholnice Anny Kateřiny Emmerichové. Malá kamenná kaple byla postavena na základech domu z 1. století. Místo je posvátné jak pro křesťany, tak pro muslimy, kteří Pannu Marii také uctívají. Poutní místo navštívili také papežové Pavel VI., Jan Pavel II. a Benedikt XVI. U kaple se nachází pramen, jehož vodě jsou přisuzovány léčivé účinky. Poutníci, křesťanští i muslimští, zde mohou zapálit svíčky a napsat přání na zeď přání.

### ZASTAVENÍ ČTVRTÉ – EFES MUČEDNÍKŮ

Už z osudů bazilik a jejich ruin je patrné, jak silné zde bylo pronásledování křesťanů, a to nejen v době římské, sarracénské, ale i turecké. Legendy vypravují o Sedmispáčích, mladých křesťanech, kteří se v době Deciova pronásledování ukryli do jeskyně a jejich pronásledovatelé dali vchod zazdít. Mučedníci se však probudili až po několika staletích, kdy křesťanství už bylo povoleným náboženstvím. Legenda tedy vyjadřuje jak víru ve vzkříšení, tak i naději v budoucnost přes všechny nesnáze současnosti. Je zajímavé, že i v Koránu je súra o Sedmispáčích.

Jeskyně Sedmispáčů není daleko od hlavního areálu Efesu a dalo by se tam i dojít, je asi 1 kilometr od severního vstupu, na druhé straně kopce. Systém katakomb, který se na jes-

kyni napojuje, není veřejnosti přístupný. Lze si ale sednout u vstupu do jeskyně a rozjímat nad dějinami tohoto místa, kde křesťanství bylo tak živé a bohaté.

Jak asi budou vypadat naše kostely za 2000 let?

Jiří Sobek



Farní společenství z Lysůvek a Zelinkovic  
a Terciáři sv. Františka Frýdek-Místek

Vás zvou na

# LYSCAMINO

— se svatým Františkem —

4. ROČNÍK PĚŠÍ POUTI

v sobotu **13. června 2026**  
od východu do západu Slunce

Frýdek  
Místek  
Lysůvky  
Palkovice

Sraz ve **4:38**  
v kostele  
na Lysůvkách

Možnost připojit  
se **kdykoliv**  
po trase

Pro více informací  
sledujte  
[www.farspolaz.cz](http://www.farspolaz.cz)

Z organizačních důvodů prosíme zájemce o přihlášení do 7. června  
na email [farspolaz@seznam.cz](mailto:farspolaz@seznam.cz)

SPOLEČENSTVÍ • POUŤ • MODLITBA • PŘÁTELSTVÍ

# Zapište si do diáře

## Neděle 7. června

### 1. svaté přijímání dětí

Kostel sv. Jana a Pavla, 10.00 hodin.

## Neděle 7. června

### Workshop večer

Lidový dům Místek, 17.00, večer Chval, přímluvné modlitby, svědectví, s kapelou Lift Up, s přednáškou Benjamina Helge (misionář z USA), pořádá společenství Abel.

## Čtvrtek 18. června

### Varhanní koncert tří ZUŠ

Kostel sv. Jana a Pavla, 18.00 hodin.

## Sobota 27. června

### Večer chval

Kostel sv. Jana a Pavla, 17.00 hodin, večer chval s modlitbami za uzdravení.

## Neděle 28. června

### Poutní slavnost Místek

Kostel sv. Jana a Pavla, 10.00 mše svatá s vystoupením účastníků Sborových hudebních dílen 2026; 15.00 koncert, po koncertu posezení na zahradě u farního kostela s občerstvením.

## Středa 1. července

### Diecézní setkání dětí a rodin

Prašivá, 10.00 zahájení v areálu Kamenité, 10.45 mše svatá, 12.30 program na stanovištích kolem kostelíku sv. Antonína na Prašivé na hoře Prašivá, 15.30 závěrečné pozhňání. Letošní téma: Dáváme a přijímáme.

## Neděle 2. srpna

### Poutní slavnost Lysůvky

Kostel Panny Marie Sněžné, 9.00 mše svatá.

## Neděle 16. srpna

### Poutní slavnost Bahno

Kaple na Bahně, 15.00 mše svatá.

## Neděle 30. srpna

### Žehnání aktovek

Kostel sv. Jana a Pavla, 10.00 mše svatá.

## Neděle 6. září

### Poutní slavnost Hodoňovice

Kaple Narození Panny Marie v Hodoňovicích, 9.00 mše svatá.

## Neděle 13. září

### Místecká pouť do baziliky

Bazilika Navštívení Panny Marie, 10.00 mše svatá.

## Neděle 18. října

### Misijní neděle

Akce na podporu papežského misijního díla, probíhá při všech dopoledních bohoslužbách farnosti.

## Sobota 31. října

### Poutní slavnost Všech svatých

Kostel Všech svatých, 18.00 mše svatá.

## Úterý 3. listopadu

### Dušíčkový koncert

Kostel sv. Jana a Pavla, 17.30 koncert pěveckých sborů Cantores Domini a ProVocale.

## Sobota 14. listopadu

### Předkrmásový koncert

Kostel Panny Marie Sněžné v Lysůvkách, 16.00, koncert u příležitosti výročí posvěcení kostela.

## Neděle 15. listopadu

### Posvěcení Lysůvky

Kostel Panny Marie Sněžné v Lysůvkách, 9.00 mše svatá u příležitosti výročí posvěcení kostela.

## Středa 25. listopadu

### Červená středa

Mezinárodní připomínka lidí pronásledovaných pro víru. Kostel sv. Jakuba, 17.00 mše svatá za pronásledované křesťany.

## Sobota 28. listopadu

### SENZAMES

Lidový dům Místek, Setkání Na Zakočení MEZidobí, jinými slovy církevní silvestr.

MUSICA TEMPLI, SPOLEK PRO STUDIUM DUCHOVNÍ HUDBY

# KONCERT

18. ročník Sborových hudebních dílen Místek  
MOZART • AUMANN • BROSMANN



Pěvecké sbory Cantores Domini (Místek), Filia (Dobratice), Bystrouška (Brušperk), Schola Mariensis (Frýdek), další účastníci 18. Sborových hudebních dílen Místek a sólisté Musica Templi Orchestra

řídí Vít Aschenbrenner (Klatovy, Plzeň, Bodenmais – SRN)

**NEDĚLE 28. 6. 2026 V 15 HOD.**  
**KOSTEL SV. JANA A PAVLA, MÍSTEK**

VSTUPNÉ:  100 Kč,  0 Kč

Předprodej vstupenek v knihkupectví Jakub nebo na místě 30 min. před koncertem (obojí pouze hotově)

WWW.MUSICATEMPLI.CZ

Finančně podpořili

FRÝDEK ≈ MÍSTEK



BISKUPSTVÍ  
OSTRAVSKO-OPAVSKÉ



**Slavnostní žehnání a otevření baziliky ve Frýdku po rozsáhlé rekonstrukci interiéru 1. května 2026. Žlutou barvu na stěnách nahradila růžová a některé zašlé prvky interiéru se znovu lesknou v plné kráse. Otevřena byla adorační kaple Svatého Kříže a krypta pod kostelem.**

